KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 41.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 9. Oktober 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Politisk og kommunal Valgret.

Naar man læser Johannes Høyers Stykke om „Mændene og Kvindesagen", skulde man tro, at Nutidens Kvinder er nogle ynkelige Væsener, blottede for Kundskab, Begreb og Forstand, en Plage for Ægtemanden, en Hindring for hans Lykke, et Væsen, han opgiver efter det første alvorlige Spørgsmaal til hende.

Men heldigvis mener han at kunne hele Skaden med Kundskab.

Jeg indrømmer, at man i mange Tilfælde ved at sammenligne Ægtemanden med den ugifte Mand vil kunne bemærke en Forandring, og at denne Forandring ytrer sig ved en formindsket Interesse for de Sager, der før udfyldte hans Liv, og at dette Forhold skyldes Hustruens Indflydelse. Det er ogsaa rigtigt, at mange Mænd har sat deres lyse Ungdomsidealer til i Ægteskabet i Samliv med en snæverhjertet Hustru. Det er lige saa sandt, som at mangen ung, frisk og levedygtig Kvinde har sat sin Lykke til i Ægteskab med en grusom Mand.

Kundskab er til visse en Magt, ja en Stormagt, naar den tages i Livets Tjeneste og ikke bliver bare Fyld, men den skal sigtes fint, hvis den skal være Botemiddel for ulykkelige Ægteskaber. Var den det, vilde jeg uden Betænkning raade unge Mænd til at søge sig Hustruer blandt det Utal af unge Eksamensdamer, der gror op, helst de med de mange Points. Nej, det er ikke Kundskaber, vore unge Kvinder mangler i Forhold til Mændene, thi de faar paa Landet i Almueskolerne, som de kaldes, og i Byerne i Kommuneskolerne og i Pigeinstituterne en lige saa forsvarlig, god og grundig Undervisning som den, Mændene faar, — dermed har jeg ikke sagt, at Undervisningen ikke for begge Parters Vedkommende paa mange Omraader er en ren Misforstaaelse, men det lider de saa begge foreløbig under.

Men det, Kvinden mangler, det er Agtelse som *Borger i Samfundet. Giv Kvinden kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed, saa bliver hun først et Menneske, jævnbyrdig med Manden.* Hendes Opdragelse vil da naturnødvendig blive anderledes, *hun vil blive sig sit borgerlige Ansvar bevidst.*

Men lad os ikke tro, at Skoler med Fællesundervisning vil redde os, eller at Kvinders Fagdannelse vil bringe os Lykken. Den Gerning, Kvinden gør nu, er god og *kan ikke noksom værdsættes.* Har hun Lyst at søge andre Felter, saa værs'god; der ligger hende mange Virksomheder aabne, *naar hun bare selv vil.* Det nytter ikke, at Piger og Drenge sidder paa Skolebænk sammen, eller at unge Mænd og Kvinder arbejder sammen i Værksteder og Butiker, *saa længe den ene stadig er umyndig i alt, hvad der angaar Borgerlivet,* og det er en storartet Fejltagelse, naar den ældste Kvindeforening her i Danmark tror, at den kommer nogen Vegne, saa længe den ikke har politisk Valgret og Valgbarhed paa sit Program.

Hvilken Urimelighed, at Mænd og Kvinder skal opdrages ens, nyde den samme almenmenneskelige Uddannelse og den samme Fagdannelse, bestyre det samme Embede, *men den ene dog alligevel vedblivende skal være umyndig som Borger i Staten.*

Et hyggeligt Forretningskammeratskab i Længden. *Frida Schmidt.*

Fra en Kvinde.

Tak, kære Frue, fordi De gjorde mig opmærksom paa den lille Pjece „Kvindesagens Betydning for Mænd". Den er, som kunde den være skreven ud af mig selv, og jeg har ikke læst bedre Ting Spørgsmaalet vedrørende, siden Fru Stampe Feddersens lille Skrift for nogle Aar siden.

Men ét Sted stanser jeg og siger: „Her mangler noget — Tingen er ikke *fyldestgørende* fremsat".

Og vil De følge mig et Øjeblik, skal jeg komme til det.

Det er rigtigt nok med, at man beviser den ægteviede Hustru „Ære" i at fratage hende sine ægtefødte Børn, medens man trøstigt betror den løse, letsindige Moder hver en af sine, saa vel Sønner som Døtre! (Dette kaldes Moral).

Det er ogsaa rigtigt nok med dette saa kaldte *Fælleseje* over Formuen, hvortil den eneste Nøgle dog er i Mandens Lomme! Det er ganske i sin rigtige Orden med Opholdsstedet, Gæstfriheden — Fristen i selve Huset samt at Manden ogsaa, trods det, at han aldrig kan være hjemme, eller er hjemme, dog paatager sig at sørge for *Husvæsenet* — ihvorvel vi Kvinder ellers altid henvises her til, og for nogle Aar tilbage — alene her til.

Husvæsenet — her er vi ved Ordet, som jeg stanser ved (alt det andet er, som vendte jeg Blade i min egen Livshistorie), men her maa og kan tilføjes endnu et lille Kapitel.

Forfatteren siger: „Han (Manden) sørger for Husvæsenet, kan skrive Spisesedlen og anordne, hvad der maa bruges til de forskellige Maaltider, baade for Voksne og Børn."

Ja, indskrænkede sig endda Husherrens Indflydelse hertil — — —

Lad os i Virkelighedens Interesse tilføje, at Manden kan endog, *mod bevislig Orden og Dygtighed fra Hustruens Side,* ganske simpelt, slet og ret, fratage hende Pladsen som Husmoder i hendes Hjem, og overgive denne til en hvilken som helst tjenende Kvinde, til hvem Nøglerne til det „fælles" Bo, og Hustruens selvsyede Udstyr overgives, samt Husholdningspengene betros — saaledes, at Hustruen bliver et fuldstændigt Nul, og i Virkeligheden ogsaa er det! Hverken Sognepræst eller Øvrighed kan, som Ægte-